

CÜNEYD SUAVİ



7'den 77'ye Tüm Çocuklara
ALİ'NİN SECCADESİ



ALİ'NİN SECCADESİ

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü Tülay Öncü
Editör Yusuf Pazarcı
Kapak İç Tasarım Sefer Koçan

2. Baskı Kasım 2019
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-605-08-2917-4

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt WPC Matbaacılık
Sertifika No 35428
Adres Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No:17-1
Esenyurt / İstanbul
Tel (0212) 886 83 30

TİMAŞ YAYINLARI / 4563
Cüneyd Suavi Kitaplığı / 9
RAF: 6-10 YAŞ ÖYKÜ/HİKÂYE
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2018 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir.



Çıkış zili çaldığında Ali büyük bir sevinçle sırasından fırladı. Diğer çocuklar da ondan farklı değildi. Okul nihayet bitmiş, uzun bir yaz tatili başlamıştı.

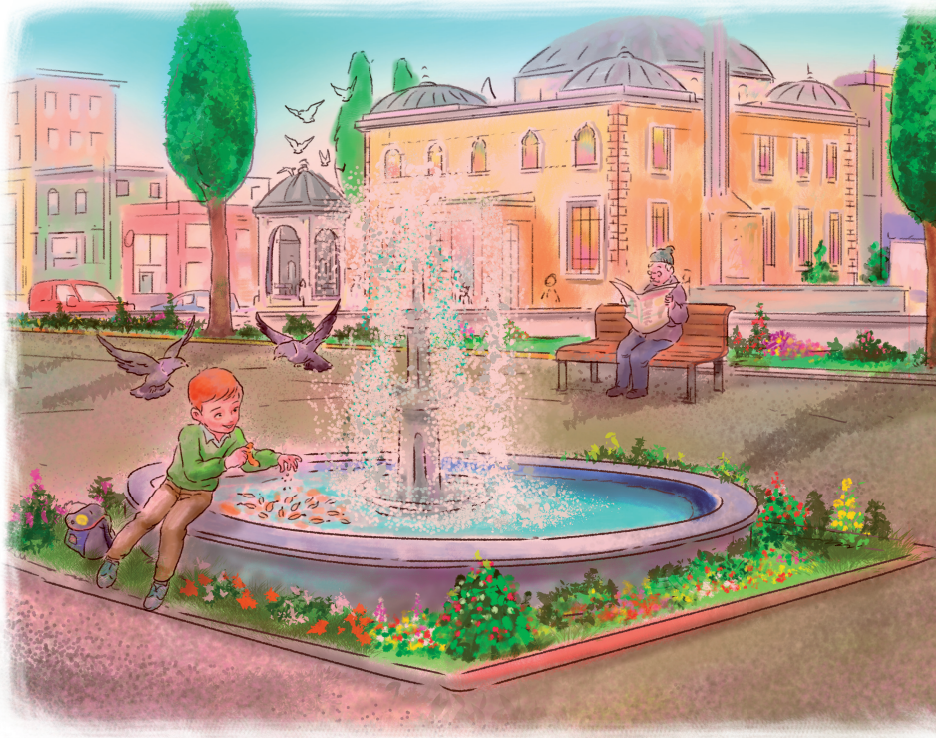
Karnesini alırken, öğretmenine sarılıp onunla vedalaştı.

Daha sonra birçok arkadaşıyla...

Okuldan çıktığı anda sıcak bir hava çarptı yüzüne. İlkbahar ve yazı bu yüzden seviyordu. İncecik bir gömlek ona fazlasıyla yeterdi. Kışlık ayakkabılardan bunalan ayakları, arada bir yalınayak yürüyünce rahatlar, çimenler de uzamışsa bundan çok büyük bir keyif duyardı.

Ali biraz gayret etse, en fazla on dakikada eve varabilirdi. Yürüyerek tabi ki... Fakat hava soğuk ve yağmurlu değilse, bir bahane bulup yolunu uzatırdı. Okuldan uzaklaşınca ana caddeye geçer, oradan parka uğrar ve o gün aldığı simitten ayırdığı parçaları havuzdaki balıklara vermekten hoşlanırdı. Daha sonra biraz ilerdeki fırından, sıcacık bir ekmek alıp geri dönerdi.

Ali'nin dönüş yolu, ilk geldiği yoldan biraz daha farklıydı. Böyle olmasını kendi istiyordu elbette.



Çünkü karşıdaki caminin avlusunda, hatta çatının üstünde onu dört gözle bekleyenler vardı. Bu yüzden Ali, fırından çıkar çıkmaz camiye yönelir ve bu arada ekmeğin uç kısmını kopartırdı.

Hani 'burnu' derler ya, işte tam orasını. Bu parçanın çıtır kısmı kendisine aitti. İç kısımlarıysa güvercinlere...

Güvercinler Ali'yi çok seviyorlardı. Hatta onun geldiğini gördüklerinde, hemen havalanıp onu karşılardı. Ali de onlardan bazılarını tanıyordu.



Sütbeyaz olanlar zaten iki taneydi. Kahverengi-
lerse en fazla bir düzine... Geri kalan siyah renkli
güvercinlerden birisi her nedense topaldı, güçlkle
yürüyordu. Ali de bu yüzden ona torpil geçiyor,
ekmekleri küçük küçük lokmalara ayırarak onun
önüne doğru atıyordu.



Ali eve yaklaşırken kendisini biraz keyifsiz hissederdi. Hatta evi gördüğünde adımları sanki geri giderdi. Bunun sebebi, iki bağımlısı olan babacığıydı. Annesinin hline de çok zlrd. Zavallı kadıncağız, ailenin geçim yükünü sırtlamıştı. Allah'tan ki iyi bir terzi sayılırdı. Eşe dosta diktiği elbiseler, onlar tarafından beğenilirdi. Kız kardeşi kendisinden 3 yaş küçüktü, adı Ayşe'ydi ve ilkokula bu sene başlamıştı. Bir de 21 yaşında abisi Murat vardı. Liseyi bitirince, geçim derdinden dolayı okulu bırakmış; lüks bir lokantaya 'komi' girmişti. Kazancı elbette fazla değildi ama, en azından kendi masrafını karşılıyordu.

Ali'nin tek dileği, babasının bir an önce iyileşmesi idi. Bunun için de, dua etmekten başka bir çaresi yoktu.

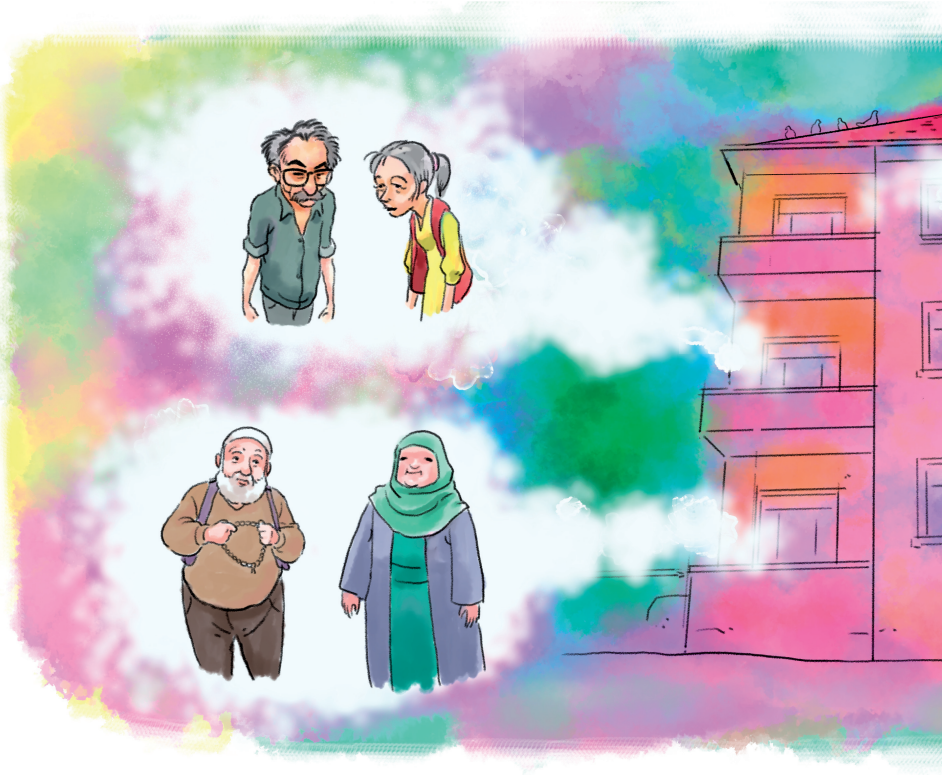
...

Ali eve yaklaşınca yine aynı sözleri tekrarladı:

"İnşallah bu gün fazla içmemiştir. Belki artık tamamen vazgeçmiştir."

Babasını düşünerek söylerdi bu sözleri, içkiyi bırakmış olması ümidiyle...

Ali ve ailesi, üç katlı bir binanın üst katında yaşıyordu. Bu binanın 'zemin kat' denilen giriş katında,



Hakkı Dede dedikleri bir ihtiyarla, eşi Hayriye Teyze otururdu. Binanın sahibi olan bu sevimli insanlar, Ali'yi ve ailesini çok severler; onlardan çok az kira alırlardı.

Ali'nin annesi Emine Hanım, kirayı normal bir hâle getirmek, yani biraz artırmak isteyince; Hakkı Dede hemen kaşlarını çatarak:

“Bize para lazım değil evladım.” derdi. “Zaten eşin de hasta biliyorsun. Emekli aylığım bile fazla geliyor bize.”



Ali, Hakkı Dede'nin dert ortağı sayılırdı. Onunla ne zaman bir araya gelip konuşsa, bir kuş gibi hafifler, hayata tutunmak için kuvvet toplardı.

Evin orta katında, çocuksuz bir aile yaşıyordu. İki de kırk yaşın üstündeydi ve isimlerini unutmak âdeta imkânsızdı. Adamın ismi Naci'ydi, hanımının ismi ise Naciye, sanki özel bir şekilde seçilmiş gibi. Fakat Ali onlara ne zaman rastlasa, yani üst kata çıkarken onları görse, her nedense kaçacak bir delik arardı. Birkaç kere selam verip "İyi günler!"